

der var holdt nogle saa og intetfigende Møder i Udvalget, hændte det mærkelige, at ved denne Samlings Slutning, 8—10 Dage før end vi skulde hjem, dukker denne Sag op. Det er det, som gør os andre noget tvivlende over for denne Sags rent praktiske Betydning, den saglige Side, medens det gør os opmærksomme paa den rent politiske Side af Sagen. Jeg tror, at den ærede Ordfører vil indrømme mig, at havde vi ikke faaet Forliget, saa havde vi heller ikke faaet ny Embedsmænd, saa havde Trangen ikke været saa stor, og saa skulde vi heller ikke have haft andre Love igennem. Jeg ved ikke, hvad det er for mange Love, det nu skulde være nødvendigt at imødekomme den højstærede Minister med, og jeg kan heller ikke se, at det skulde være nødvendigt at give Ministeren denne Lov. Jeg skal tillade mig at anbefale paa Mindretallets Vegne at tage denne Stilling til Sagen, at afholde sig fra at stemme om Endringsforslaget, men stemme imod Forslagets Overgang til 3dje Behandling.

Indenrigsministeren (Hørring):

Da dette Lovforslag første Gang blev fremsat i Sæmlingen 1891—92, var det ledsaget af vidtløftige, kan jeg vel nok sige, Motiver, hvorved man søgte saa godt som muligt at godtgøre, at Arbejdet var vokset meget betydeligt i den sidste Aarrække i Indenrigsministeriet. Det er allerede nærmere udviklet af den ærede Ordfører (M. Nielsen), der ligeledes fremhævede, at Arbejdet, siden dette Lovforslag kom frem i Aaret 1891, yderligere er steget meget betydeligt, en ganske simpel Følge af, at der siden den Tid er kommet flere ny Love, som have paaført Indenrigsministeriet et betydeligt Arbejde. I saa Henseende skal jeg nævne Alderdomsunderstøttelsen, som ikke har skabt ny Embedsmænd under Indenrigsministeriet, og jeg kan i øvrigt ogsaa nævne smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, Foranstaltninger mod Tuberkulose hos Kvæget, Udvidelsen af Husdyrlovens § 9, som har medført et meget stort Arbejde. Hvad Sygefærerne angaar, er det ganske vist, at her er der kommet en Sygefærinspektør, men man maa lende meget lidt til Forretningsgangen i det hele taget, naar man kan tro, at dermed er Indenrigsministeriets Arbejde borttaget. Det er jo altid saaledes, at selv om der staar en Embedsmand under Indenrigsministeriet, der har sit Hverv med Hensyn til Sagerne og navnlig med Hensyn til Inspektionen af de anerkendte Sygefærer, bliver der dog et ikke ringe Arbejde tilbage, som kun kan udføres i selve Centraladministrationen, i Mini-

steriet. Det samme gælder Margarine-loven i sin Tid, hvor Kontrolarbejdet selvfølgelig er af en helt anden Bestaaffenhed end det Arbejde, der udføres i Ministeriet. Som sagt, jeg tror, at Lovforslagets Motiver godtgøre Forøgelsen af Arbejdsstoffet saa godt, som dette overhovedet kan gøres. Men det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (Brandes) sagde: Der mangler Bevis! Ja, hvorledes skulle den Slags Ting bevises? Det ærede Medlem har jo en stærk logisk Sans; jeg vilde ønske, han havde sagt, hvorledes man overhovedet beviser et saadant Faktum for en Foramling som denne, at Arbejdsstoffet er forøget, om ikke netop gennem saadanne Tal, som her ere anførte. Saa ser jeg ingen anden Udvej end at tilbyde det ærede Medlem at tage Tjeneste et halvt Aars Tid i Indenrigsministeriet; saa vil han ved Selvsyn og egen Erfaring kunne overbevise sig om, hvor stort Arbejdet er. Vil han ikke det, maa han nøjes med et saadant Bevis som dette, thi andet kan ikke præsteres. Og det samme gælder det Faktum, det ærede Medlem henvisste til — i øvrigt kun som en Mulighed — at, før Arbejdet blev saa stort, skulde Ministeriets Embedsmænd have haft deres gode Dage; da havde de slet ingen Ting at bestille; saa kunde de ogsaa nu tage det forøgede Arbejde, uden at Personalet behøvede at forøges. Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal være i Stand til at godtgøre, at Indenrigsministeriets Embedsmænd for 5 à 7 Aar tilbage virkelig have haft ordentligt med Arbejde, saaledes at de ikke kunne paatage sig en betydelig Forøgelse af Arbejdet; her som altid kommer det dog til sidst an paa, om man vil tage paa den Slags Ting med nogen Fornuft; Rigsdagen er vant til at domme efter Bevisligheder netop af den Slags, som foreligge her, og i saa Henseende staar dette Lovforslag snarere over end under de Lovforslag, der ellers komme frem for Rigsdagen. Det ærede Medlem henvisste saa til, at Embedsmændene have Tid til at have saa meget andet ved Siden af. Her er der kun Tale om Forøgelse af Personalet i Indenrigsministeriet, og jeg skal, uden ellers at indlade mig paa Sagen, blot sige, at Embedspersonalet der har ikke Arbejde ved Siden af. Derimod gælder der selvfølgelig en ganske anden Regel for Assistenterne. Vi kunne ikke forlange, at Assistenterne, der ere Folk med første Karakter til juridisk Embedsøksamen og i en Alder af 30 til 40 Aar, skulle ofre hele deres Dag i Ministeriet for en Lønning af 9—1500 Kr. Dette vilde være et fuldstændig urimeligt Forlangende. Det kan gerne være, at man kunde saa Folk til at gøre